

Tam vrh rožnega oblaka . . .

Tam vrh rožnega oblaka
lepe spavajo pravljice . . .
Dete naše v zibki plaka,
vro mu iz oči solzice . . .

Tam nad zibko je obvisel,
pa pravljice speče zbudil . . .
Vtihnje dete kakor misel,
čudil se oblak je, čudil . . .

Zgoraj je oblak ugibal,
s čim bi dete sitno zmotil . . .
Kaj, ko dete bi zazibal?
Brž se k njemu je napotil.

Čudil se oblak in čakal,
zrl je dete v zibki speče,
potlej pa je sam zaplakal
od radosti, tihe sreče . . .

Fran Žgur.

Aj, na okna . . .

Aj, na okna, tja na okna
dihnila je zima,
rože je na njih pustila,
ki jih mnogo ima . . .

Ivo pa se smeje rožam,
okno vam odpira,
rože mrzle, halje bele
z dihom ust razdira:

»Rože, rožice studene,
le cvetite dalje,
kmalu z burjo vam napravim
trde, bele halje! . . .«

»Ko spet dahne vetrec mlačni,
ve se zasolžite,
pa cveticam lepšim v oknu
prostor naredite! . . .«

Smeje se skož okno Ivo,
v divjo burjo gleda,
zima mrzla pa razsaja,
od togote bleda . . .

Andrej Rapè.

Prijatelju.

„Ostani zdrav!“ dejal si tiho,
prijazno stisnil mi rokò,
besede jaz ti rekel nisem,
a govorilo je oko . . .

Ti si odšel in tu med tujci
ostavil si me samega,
z menoj spomin le dni je srečnih,
ki mi nihče ne vzame ga.

Narjan Pretko.

